

cap. *Quasitum*, dicitur esse prohibita pacta omnia, in his etiam quæ spiritualibus annexa sunt, quod maxime intelligendum est, ut statim dicam, in his quæ sunt annexa consequenter, quia habent eandem rationem, idemque fundamentum simoniæ, si per respectum ad temporalia commutentur.

16. *Simoniam est permutare beneficium pro jure quasi inchoato ad aliud beneficium.* — *Contrariam sententiam qui teneant.* — Tertio, infero etiam esse simoniam prohibitam, permutare beneficium pro jure quasi inchoato ad aliud beneficium, sive per præsentationem, sive per nominationem comparatum sit; ut si quis det uni beneficium, ut cedat præsentationi quam ad aliud beneficium habet, vel simile. Hoc etiam videtur clarum propter easdem rationes, quia tunc beneficium non confertur pure, nec sine pacto; tum etiam quia sicut præsentatio activa non potest pro beneficio permutari, quia est annexa beneficio, ita nec præsentatio passiva, quia etiam est suo modo connexa, et ab illo habet æstimationem, quam habere potest. Atque ita sensit Franc., in cap. 1 de Rer. perm., in 6; ibidem Joann. Andr., Sylvest., verb. *Permutatio*, quæst. 13; Navar., in cons. 43, de Simon., qui aliam rationem adducunt, de qua statim dicetur. Contrarium vero hujus illationis sentit Glos. in cap. *Ad audientiam*, 2, de Rescr., et ibi Panor., num. 6. Loquunturque in eo casu, in quo aliquis renunciat Litteris apostolicis de obtinendo beneficio, cum pacto suscipiendi beneficium. Et fundantur in hoc, quod per tales litteras nullum acquiritur spirituale jus. Sed illud esset verum, quando per illud pactum nihil aliud exprimeretur, quam quod ex vi litterarum fieri deberet. Alioquin si novum pactum fiat de re quæ in ipsis litteris non inerat, quod diximus verius est et magis receptum, ut ibi late refert Felin. Nec negari potest quin litteræ illæ aliquid conferant, sive vocetur jus ad rem, sive actio, sive commodum; nam sine dubio est spirituale per annexionem, originem, et proximam habitudinem. Alias vendi posset pro temporali pretio, quod absurdum est dicere. Et huic parti magis favet textus ille, si recte expendatur.

17. *Simoniam etiam est permutare inter se similia jura.* — Quarto, consequenter inferitur esse simoniam ejusdem ordinis, permutare inter se similia jura ad beneficia, ut si unus cedat suæ præsentationi, ut alius sibi conferat aliam expectationem, quam a Pontifice habet, vel quidpiam simile. Hoc sumitur ex Panor-

mitano, ex cap. *Cum enim*, de Rerum permut., num. 4, et docent Joan. Andr., Franc. et Freder. Senen., cap. 1 de Rerum permutatione; late Felinus, referens alios in cap. *Ad audientiam*, 2, de Rescript., num. 11; Sylvest., verb. *Permutatio*, 2, quæst. 7, et quæst. 13, conclus. 9; et Navar. supra, qui alios allegant. Ratio eorum est, quia permutatio solum est concessa inter beneficia, et quæ sunt propria permutantium, ut patet ex dicto cap. 1, de Rerum permutatione, in 6, ibi: *Secundum formam juris sua beneficia permutare volentes.* nam illa particula *sua*, requirit jus acquisitum in beneficiis permutandis; qui autem habet tantum præsentationem, vel expectativam, non habet beneficium, ut constat, et sumitur ex cap. *Si tibi absenti*, de Præbend., in 6. Ergo inter illa jura quæ tantum sunt ad rem, non habet locum permutatio. Probari solet hæc illatio, quia permutatio illorum jurium non est permessa; est ergo prohibita, in cap. *Quam pio*, 1, quæstione secunda. Sed ibi non est sermo de commutatione spiritualium inter se, sed spiritualis pro temporali. Jura autem de quibus agimus spiritualia sunt; non ergo comprehenduntur sub illo jure, nec sub aliis quæ generatim loquuntur; quia, ut statim dicam, generales prohibitiones paciscendi in spiritualibus, intelliguntur, quando de commutando spirituali pro temporali agitur, nisi ubi est sermo specialis de beneficiis. Unde posset retorqueri argumentum, quia permutatio spiritualis pro spirituali, quæ non est prohibita, non est simoniaca, sed potius licita, per se loquendo; sed permutatio horum jurium non est prohibita; ergo. Probat minor argumento aliorum, quia permutantes jura non permutant beneficia, quia habere jus non est habere beneficium, et ideo ex vi talis permutationis non permutantur beneficia. Quamvis autem ille qui habet jus ad beneficium, non sit dominus beneficii, nihilominus suo modo est dominus illius juris quod in se habet, qualemcumque illud sit; cur ergo non poterit illud permutare?

18. *Ratio ab aliis adducta inefficax judicatur.* — Propter hoc fortasse addunt Panormitanus et cæteri aliam rationem, videlicet, quia hæc jura sunt mere personalia, quæ non possunt in alium transferri. Quæ ratio optima est ad probandum, hæc jura non solum non posse jure permutari, verum etiam nec facto, ita ut sit valida et rata permutatio, quod est manifestum in præsentationibus, expectativis et electionibus; sunt enim hæc personalia tan-

tum; conditio enim seu qualitas, vel industria personæ in eis electa est. Et ideo tales concessionem non excedunt casum expressum cap. *Cui de non sacerdotali*, de Præbendis, in 6. Atque ita hæc ratio non solum probat talem permutationem fieri non posse auctoritate privata, sed neque etiam in manibus Episcopi, nam solum conceditur inter *sua beneficia*. Hoc autem modo explicata, ratio non probat hanc permutationem non posse fieri propter vitandam simoniam, sed quia simpliciter hæc jura non sunt permutabilia, quia sunt tantum personalia, ut notavit Guillel. Redoan., 3 p. de Simon., c. 12, in fine. Quocirca si aliunde ponamus hæc jura esse transferibilia in alium, ex illo capite non apparet simonia in tali cambio. Ut si præsentatus obtineat a patrono licentiam transferendi nominationem in alium, et habens expectativam a Papa similem facultatem ab eo obtineret, et inter se postea commutarent, non posset hoc improbari dicta ratione, nec ex dicto c. unie., ut ostensum est.

19. *Probat assertio rationibus supra insinuat.* — Probandum ergo videtur rationibus supra insinuat, quia in prohibitione permutandi beneficia et illis annexa, prohibitum est hæc jura inter se commutare, quia et sunt beneficiis annexa, et ab illis habent suam æstimationem, unde virtute ibi permutantur beneficia. Et confirmatur: nam licet hoc jus ad beneficium non possit in alium transferri, potest renunciari ad arbitrium habentis, et tamen si id fieret cum simili pacto, simoniacum esset; ut si quis renunciaret expectationi quam habet a Papa ad unum beneficium, dummodo ad aliud præsentetur, ut dictum est, et idem auctores docent; ergo ratio hujus simoniæ non pendet ex impotentia transferendi tale jus in alium, sed ex prohibitione paciscendi in beneficiis sumenda est. Unde etiam concludo, hoc intelligendum esse de permutatione propria auctoritate facta: nam in manibus prælati fieri posset, ut opinor, si alias habentibus talia jura data esset facultas transferendi in alios, ab eo qui potest eam dare. Verumtamen licet Pontifex faciat facultatem transferendi in alium expectativam, nisi expresse concedat facultatem commutandi, non posset fieri permutatio propria auctoritate, sed translatio facienda esset liberaliter, ut de pensionibus diximus; accedente autem prælati auctoritate, si commutatio fiat inter jura spiritualia, non videtur prohibitum, ut capite sequenti videbimus.

20. *Commutare spirituale pro spirituali extra beneficiorum materiam non est jure prohibitum.* — Dico tertio: Permutare spirituale pro spirituali extra beneficiorum materiam non est specialiter prohibitum jure positivo. Ita sentit Gloss., in cap. *Quam pio*, 1, quæstione 2, verb. *Pactio*, quatenus declarat per illa verba generalia: *Dummodo cesset omnis pactio*, prohiberi inhonestas pactiones, non tamen honestas: per inhonestas autem videtur intelligere illas quæ sunt inter spirituales et temporalem rem; per honestas vero, quæ inter spiritualia versari possunt: et ita exponit ac sequitur ibi Præposit., num. 2, refertque plures antiquos pro eadem sententia, et inter eos Innocentium et Panormitanum. Et idem sentit Turrec. Item Glos., in cap. ult. de Paction., verb. *Cessare*, ubi Abbas, Cardin. et alii, et in cap. 2, et cap. *Super eo*, de Transact., idemque supponunt omnes allegati in 1 conclus. Ratio vero est, quia nulla talis prohibitio in jure invenitur. Dices satis contineri in generalibus prohibitionibus quæ habentur in dicto cap. *Quam pio*, et in dicto cap. *Super eo*, et cap. *Cum pridem*, et cap. ultim. de Pact. Sed contra, quia hæc jura generatim loquuntur de pactis in quibus temporale pro spirituali datur, ut patet in dicto cap. *Quam pio*, et in dicto cap. ultim. de Pact., et aliis, quæ ita loquuntur, ut improbant pacta in quibus aliquid datur pro spiritualibus obtinendis; dum enim id quod datur ab spiritualibus distinguunt, satis significant loqui de temporali munere dato pro spirituali. Imo etiam multa jura in materia beneficiis de simili pactione loquuntur, ut in cap. *Tua nos*, de Simon., c. *Super eo*, de Transact., Et optime in cap. ult. de Rerum permut., cum Gloss. ibi, verb. *Temporalia*. Alia vero quæ specialius loquuntur damnando pacta in spiritualibus, semper loquuntur in particulari de beneficiis, aut juribus quæ illa concernunt, non vero de aliis materiis spiritualibus.

21. *Explicatur assertio discurrendo per duo genera rerum spiritualium.* — Unde explicatur hæc assertio: nam spiritualia hæc de quibus in hac assertione loqui possumus, duplicia sunt. Quædam pure spiritualia, sub quibus comprehendimus functiones omnes sacras, quibus si quid est materiale annexum, est concomitanter et ita intime, ut spirituale simpliciter, seu moraliter reputetur. Alia vero sunt spiritualia mista, quæ habent aliquid corporale antecederet annexum, ut vasa sacra, vestes, et similia. De prioribus inter se commutandis vel non commutandis nunquam fit

in jure mentio, sed solum cavetur ne pretio vendantur, cap. *Ad nostram*, cap. *Non satis*, cap. *Cum in ecclesia*, de Simonia, cum aliis supra allegatis. De posterioribus etiam nullum invenitur jus prohibens permutationem, unius pro alio ejusdem ordinis. Imo in cap. *Ad quaestiones*, de Rerum permutatione, approbatur permutatio unius ecclesiae pro alia pure facta: ubi Glossa reddit rationem, quia spirituale pro spirituali commutatur. Verum est, Glossam illam postulare auctoritatem superioris, sed hoc ideo ibi verum est, vel quia simul fit permutatio beneficiorum, vel quia ecclesia parochialis non potest alieni conventuali de novo uniri sine praelati auctoritate. At vero si res spirituales sint omnino sub libera potestate et dispensatione commutantium, non erit talis auctoritas necessaria.

22. Contra hanc vero assertionem referri solent Richardus, Adrianus, et Paludanus locis supra citatis, et ex canonistis Gofred. quem Praeposit. refert in dicto cap. *Quam pio*. Item Imol. et Anton. cap. ultimo de Pactis. Verum tamen Paludanus, Richardus, et Adrianus non loquuntur de simonia ex prohibitione Ecclesiae, sed de jure divino, et ideo eorum sententia ad praesentem assertionem non spectat, sed in superiori capite tractata est. Alii vero auctores videntur praecipue locuti in materia beneficii de qua nonnulla remanet quaestio, an interdum liceat pactum inter spiritualia saltem per modum transactionis, de qua quaestione infra dicemus: nunc enim solum de propria permutatione locuti sumus. Quod si illi auctores plus dicere voluerunt, ostendere non possunt talem prohibitionem tam universalem esse ab Ecclesia factam, nec fortasse moraliter expediret. Denique (ut supra argumentabar) usus ipse Ecclesiae satis docet non esse factam. Neque hic superest nova difficultas.

CAPUT XXXII.

AN PRAELATI AUCTORITAS NECESSARIA SIT UT SPIRITUALIUM PERMUTATIO IN BENEFICIIS ABSQUE SIMONIA FIAT?

1. *Status quaestionis.* — Cum haec simonia solum sit mala quia prohibita, solum habet locum (ut diximus) in ecclesiasticis beneficiis. Sub beneficiis comprehendo omnia jura illis annexa quae ad illa revocantur juxta dicta in praecedenti capite: nam in aliis materiis spiritualibus, ubi nec commutatio prohibita est,

nec per se mala, nulla conditio positiva (ut sic dicam) necessaria est, ut in eis non committatur simonia per earum inter se permutationem, sed solum negativa, scilicet, ut non misceatur prava intentio, nec alia mala circumstantia quae destruat puritatem contractus; nam tunc jam non spirituale pro spirituali, sed pro temporali, vel omnino, vel aliqua ex parte daretur, ut cap. 30 explicatum est. Et ideo alias res spirituales missas facimus, solumque de beneficiis tractamus. Atque de illis supponimus non ita esse prohibitam eorum permutationem, quin aliquando fieri possit sine simonia. Id enim clare supponitur in cap. *Inter cetera*, de Praebend., et in c. unico, de Rerum permutatione, in 6. Et sumi potest ex c. *Quaerenti*, et cap. *Cum olim*, et c. *Ad quaestiones*, extra, eodem, et in praeced. etiam c. tactum est. Ut ergo discerni valeat permutatio simoniaca a non simoniaca, oportet exponere condiciones necessarias ad puritatem ejus, et ideo consequenter constabit, cum malum sit ex quocumque defectu, quibus modis possit in hoc simonia committi. Prima autem et praecipua est auctoritas praelati, et ideo in hoc capite de illa dicemus, et postea de reliquis.

2. *Auctoritas superioris necessaria est ut permutatio licite fiat.* — Sit igitur generalis regula, ut permutatio licite fiat, necessarium esse ut auctoritate superioris fiat. Haec assertio expresse habetur in proxime citatis juribus, et optime in c. *Cum universorum*, de Rerum perm., ibi: *Licet ipsi per se de jure non possint ecclesiastica beneficia commutare.* Et ratio clara est, quia talis permutatio potest esse necessaria, vel utilis, aut Ecclesiae, aut ipsis beneficiatis, et ideo non debuit omnino prohiberi; fuit autem expediens ut proprio arbitrio privatorum non fieret, ideoque merito superioris auctoritas postulata est.

3. *An fiat permutatio beneficiorum, an solum personarum.* — Ad explicandum autem magis sensum hujus concessionis ejusque rationem, dubitant canonistae an in tali casu fiat permutatio beneficiorum, vel tantum personarum mutua translatio. Sunt enim haec duo diversa, nam permutatio directe cadit in rem quae permutatur, et fit per quemdam contractum, in quo unusquisque contrahentium, quantum in se est, confert aliquid alteri propria voluntate et consensu, ut vicissim aliquid ab alio recipiat, ut constat ex jure, titul. de Rerum perm., et Doctoribus ibi, in Rubr., et Summistis, verb. *Permutatio*. Translatio autem

non res, sed personam vel personas immediate respicit; est enim translatio, in praesenti materia, personae, ab uno beneficio in aliud, aut ab una ecclesia ad aliam mutatio legitime facta auctoritate superioris, a cujus voluntate et auctoritate maxime vires accipit, ut constat ex titul. de Translat. Praelat., et c. *Scias, frater*, 7, quaest. 1. Dixerunt ergo aliqui, permutationem beneficiorum nunquam licere, etiam praelati auctoritate, sed solum translationem personarum ab una dignitate, vel ecclesia, seu ecclesiastica obligatione et sollicitudine in aliam; utrumque enim videtur dici in dicto c. *Quaerenti*, de Rerum permutatione. Nam prius in illo pro generali regula datur: *Permutationes beneficiorum de jure fieri non possunt*; et postea in fine subditur: *Si autem Episcopus causam inspexerit necessariam, licite poterit ab uno loco ad alium transferre personas.*

4. *Auctoritate praelati est concessa jure beneficiorum permutatio proprie sumpta.* — Nihilominus tamen certum est permutationem beneficiorum proprie sumptam et ut distinguitur a translatione personarum, esse jure concessam auctoritate praelati. Nam quod illa duo distinguantur, constat ex dictis in principio, et ex diversis titulis, quae de illis habentur in jure, et ex principiis et causis earum: quia translatio non est contractus, nec fit per modum contractus; unde per se non requirit quod fiat inter duos, et per se respicit utilitatem Ecclesiae, non translatorum, unde originem ducit a providentia praelati, non a voluntate translatis; ideoque sine illius consensu fieri potest, et interdum cum majori onere, et minori temporali commodo, et saepe fit circa unum tantum ad beneficium vacans. Permutatio autem revera fit per modum contractus, et ideo per se postulat ut fiat inter duos et ex consensu eorum, tenditque proxime ad eorum commodum sine Ecclesiae incommodo, ac denique in ea datur unum pro alio in recompensationem. Totum ergo hoc permittitur in beneficiis cum auctoritate praelati, et ideo hoc modo non solum translatio personarum, sed etiam permutatio beneficiorum, in rigore sumpta, licita est cum dicta conditione. Et ita sentiunt omnes Doctores, et aperte divus Thomas, dicto art. 4, ad 5; prius enim dicit has permutationes fieri non posse privatim; subdit vero statim: *Potest tamen praelatus permutationes hujusmodi facere.* Et probatur sufficienter ex dictis juribus, et ex Clem. unic., de Rerum perm. In dicto autem c. *Quaerenti*,

Pontifex illum modum loquendi tenuit, ut significaret duo. Unum est, beneficia secundum jus non posse permutari privata auctoritate et consensu permutantium; ita enim omnes illam primam generalem regulam intelligunt. Aliud est, hanc permutationem non esse faciendam ab Episcopo sine respectu ad commune bonum ecclesiarum, quia hoc ex personis maxime pendet, ideo potius per translationem personarum, quam per beneficiorum permutationem eam Pontifex declaravit. Forte etiam olim major rigor in hoc observabatur, ut non per modum permutationis, sed tantum per modum translationis hoc fieret; postea vero major facultas concessa est, ut constat ex superioribus juribus, et in sequenti puncto amplius exponetur.

5. *An liceat partibus sine licentia praelati inter se tractare permutationem, animo tamen petendi praelati consensum.* — Pars affirmativa eligitur. — *Objectioni satisfi.* — Secundo enim dubitari potest circa hanc assertionem, esto non liceat permutationem consummare sine notitia et consensu praelati, an saltem liceat partibus inter se prius negotium tractare, et de permutatione facienda tali vel tali modo convenire cum ordine ad scientiam et consensum praelati. Aliqui enim canonistae scrupulose in hoc locuti sunt, negantes hoc licere. Quod sentit Gloss., in cap. *Cum universorum*, de Rer. permutat., verb. *Tractare*, quam ibi sequitur Anchar., et idem docet Innocentius, in dicto c. *Quaesitum*, eod., quem ibi sequuntur aliqui, et Hostiens. dixit esse tutius. Sed non habent fundamentum, quia hoc nullibi est prohibitum, nam solum prohibetur permutare vel pacisci; tractare autem neutrum illorum est, quia non dicit actum consummatum, sed praeparationem ad illum, ut constat ex vi ipsius vocis, atque etiam ex jure colligi potest, c. 1, de Reb. Eccles. non alien. Unde opposita sententia colligi potest ex cap. *Cum universorum*, de Rerum permut. Ubi cum de tractatu de permutatione facta fuisset mentio, tractatus non improbatur, sed solum dixit Pontifex partes per se non posse permutare. Ratio etiam moralis est evidens, quia prohibere tractatum, moraliter loquendo, esset prohibere permutationem, quia non potest ad illam alia via perveniri. Dices, posse fieri ex licentia praelati. At hoc valde onerosum est, interdum enim superior longe distat. Item nisi prius sit aliqua spes concordiae, superflua esset petitio talis licentiae. Denique, quod caput est, nullibi est hoc praecipuum. Illi ergo ca-